

TẬP 8

HỒI 78

Thẩm Vấn

V

ượt qua khỏi cổng môn quan là một khung cảnh trang nghiêm bất phàm, thánh địa của Thanh Vân Môn nơi bất khả xâm phạm, khí thế hùng vĩ ngàn năm bất dịch người người ngưỡng mộ.

Bên trong đại điện, người đứng ngồi rất nhiều nhưng tựu trung Trương Tiểu Phàm không nhìn đến ai, hắn chỉ nhìn sâu vào bên trong đại điện, nơi tượng thần tam thanh ngồi đó như đang nhìn phán xét hắn.

Phía trước đại điện, ánh sáng nhẹ nhàng cùng với hương thơm thoang thoảng tỏa ra từ nến và nhang, những làn khói chập chùng tạo nên khung cảnh trang nghiêm thần bí.

Nơi trung tâm đại điện, chưởng môn nhân Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân ngồi trên ghế chủ tọa. Trên trà kỷ bên cạnh ông ấy là Thiêu Hỏa Côn pháp bảo kỳ dị của Trương Tiểu Phàm.

Bên phải Đạo Huyền chân nhân là hàng ghế dành cho chủ tọa các chi phái, có cả Điện Bất Dịch đang ngồi. Ngoài ra còn có trưởng lão đệ tử các chi ngồi xung quanh theo thứ tự sắp đặt. Lâm Kinh Vũ, người anh em thân thiết nhất của Trương Tiểu Phàm cũng đứng đó. Gần đó là Lục Tuyết Kỳ đứng bên cạnh Thủy Nguyệt đại sư cùng với Văn Mẫn, người yêu của Tống Đại Nhân, mọi người kỳ dư đều lo lắng nhìn Trương Tiểu Phàm.

Những người bên trái Đạo Huyền chân nhân hoàn toàn lạ mặt với Trương Tiểu Phàm, là những hòa thượng tướng mạo hiền hòa nhưng sắc diện thâm trầm. Lướt mắt qua đám người đó, Trương Tiểu Phàm chỉ thấy vài khuôn mặt quen thuộc là những đại sư ở Thiên Âm Tự, trong đó có Pháp Thiện đại sư, những người này dường như là những trưởng lão, thần tăng của Thiên Âm Tự.

Tống Đại Nhân tiến lên phía trước, cùng với Trương Tiểu Phàm và Điện Linh Nhi hướng về Đạo Huyền chân nhân hành lễ: "Đệ tử Đại Trúc Phong cùng Trương sư đệ kính bái chưởng môn nhân."

Mọi người xung quanh đều đổ dồn vào bọn Trương Tiểu Phàm, Tống Đại Nhân và Điện Linh Nhi.

Điền Bất Dịch ngồi cạnh bên Tô Như cất tiếng: "Các con đứng lên đi."

Bọn Tổng Đại Nhân đứng dậy, thốt nhiên Thượng Tòng Đạo Nhân, ngồi bên trên Điền Bất Dịch, cất tiếng ho khan.

Cơ mặt Điền Bất Dịch giật giật, khoe mắt như co rút lại, nhưng rồi lại dẫn ra, cất tiếng nói làm giảm bớt sự căng thẳng trong sảnh đường: "Lão Thất, lại gần đây, chưởng môn và các trưởng bối muốn nói chuyện với người."

Trương Tiểu Phàm dạ lên một tiếng rồi từng bước bước lên bậc thang, tiến về phía các trưởng tọa rồi ngừng lại.

Tổng Đại Nhân và Điền Linh Nhi lo lắng nhìn Trương Tiểu Phàm, biết rằng đây là thời khắc quan trọng, chỉ biết tiến lên đứng sau lưng Điền Bất Dịch.

Đạo Huyền chân nhân mặt không động dung, nhìn vào chính giữa đại điện nơi vị môn đồ trẻ tuổi đứng cô độc một mình, ánh mắt ánh lên chút khẩn trương, song quyền chợt nắm chặt lại.

Ông tự nhủ, đây phải chăng là đứa bé dần dần năm nào tu Thảo Miếu Thôn?

Chợt giật mình thoát ra khỏi luồng suy nghĩ, ông lại thở dài.

"Trương Tiểu Phàm", Đạo Huyền chân nhân cất tiếng.

Trương Tiểu Phàm khẽ rung người, từ từ quỳ xuống, cất giọng nghèn nghẹn: "Dạ, đệ tử."

Đạo Huyền chân nhân nhìn thẳng vào hắn nói: "Ngoài những trưởng bối của người, những cao nhân chính phái đều tề tụ nơi đây vì người. Đây là trụ trì Thiên Âm Tự, Phổ Hoằng Thần Tăng, bên cạnh là Phổ Không Thượng Nhân cùng với cốc chủ Phần Hương Cốc, Dịch Thượng Quan."

Đạo Huyền chân nhân giới thiệu từng người một những cao nhân chính phái, nhưng Tiểu Phàm như không hề để tâm đến, ánh mắt hắn như dính vào thần tăng Thiên Âm Tự, người thân vận hoàng bào, mi trắng như tuyết, cùng lúc cũng đang nhìn vào hắn.

Phổ Hoằng Thần Tăng là một trong Thiên Âm Tự tứ đại thần tăng, trong thiên hạ ngang hàng với chưởng môn Thanh Vân Môn Đạo Huyền chân nhân, cùng với cốc chủ Phần Hương Cốc hợp thành Tam Đại Cao Nhân, địa vị tối cao trong võ lâm, bình thời khó lòng có thể diện kiến từng người một nói chi đến ba người một lúc. Nhưng hôm nay là ngoại lệ, ba người cùng hạ pháp giá đến thượng đỉnh Thanh Vân Môn.

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên không nói nên lời. Có lẽ nghe tin tức có một đệ tử Thanh Vân Môn biết sử dụng Đại Phạm Bát Nhã bí truyền của Thiên Âm Tự, nên đã đến đây.

Đạo Huyền chân nhân lặng im nhìn Trương Tiểu Phàm, trong lúc ấy, hần cứ cúi đầu, nhìn xuống sàn gạch, chợt nghĩ đây có lẽ là người cùng thời với Phổ Trí thần tăng.

Ở bên trên, Thiêu Hỏa Côn bên cạnh Đạo Huyền chân nhân như cảm ứng được nỗi lo lắng của chủ nhân, chợt phát ra ánh sáng xanh nhè nhẹ.

"Trương Tiểu Phàm." Đạo Huyền chân nhân cất tiếng: "Bây giờ người phải trả lời thật cho ta."

Trương Tiểu Phàm đáp lời: "Dạ."

Đạo Huyền chân nhân suy nghĩ một hồi rồi nhẹ nhàng cất tiếng: "Lúc ở Lưu Ba Sơn biển Đông Hải, môn nhân Thiên Âm Tự đã phát hiện người dùng Đại Phạm Bát Nhã, có phải không?"

Trương Tiểu Phàm lại lặng yên, không khí bên trong Ngọc Thanh Điện càng trở nên khẩn trương hơn. Điền Bất Dịch lo lắng nhìn xung quanh, thấy mọi người đều chú mục nhìn vào Trương Tiểu Phàm chờ đợi câu trả lời của hắn. Một luồng áp lực vô hình đè nặng lên sảnh đường.

Trương Tiểu Phàm nói không ra tiếng: "Dạ."

"Trời. Cái gì?"

Ngay lập tức, những người bên trong đại điện đều giật mình, không thể tin được. Mặc dù đã lường trước được câu trả lời, những hòa thượng Thiên Âm Tự thần sắc hết sức kích động, chỉ có Phổ Hoằng, Phổ Không và sau lưng họ là Pháp Tướng thần sắc vẫn thản nhiên, không thay đổi.

Nhưng về phía Thanh Vân Môn, Điền Bất Dịch khuôn mặt méo mó, biến dạng, Điền Linh Nhi mặt trắng bệch, mọi người đều hết sức kinh ngạc, phẫn nộ. Chỉ riêng Lục Tuyết Kỳ vẫn đứng yên, trầm mặt không nói một lời.

Đạo Huyền chân nhân nhíu mày, nhìn về phía Phổ Hoằng thần tăng và chúng môn nhân đang kích động. Phổ Hoằng từ từ nhắm mắt lại, không nói gì ngay lúc này.

Đạo Huyền chân nhân giơ tay lên, khẽ ho một tiếng ra hiệu cho mọi người yên lặng rồi nhìn vào Trương Tiểu Phàm.

Khi mọi người đã lặng im, Đạo Huyền chân nhân lai cất tiếng hỏi: "Có người nói rằng pháp bảo của người..." cùng lúc ông cầm Thiêu Hỏa Côn lên, "... bắt nguồn từ tà vật tàn ác Phệ Huyết Châu của Ma Giáo có phải không?"

Trương Tiểu Phàm như lằm bằm trong miệng: "Dạ."

Đến lúc này, mọi người đều im lặng, không ngờ Phệ Huyết Châu, tà vật hung ác của ma giáo lại xuất hiện trong tay một đệ tử chính phái Thanh Vân Môn.

Đạo Huyền chân nhân sầm mặt lại: "Người còn có gì để nói không?"

Mặc dù đã lường trước sẽ có một ngày phải đối mặt với chuyện này, trong đầu Trương Tiểu Phàm vẫn trống rỗng, biết rằng mình đang đối mặt với sự trừng phạt rất nặng, Trương Tiểu Phàm khẽ rung người, cất tiếng

"Con... Con... Con..."

Trong nỗi tuyệt vọng vô bờ, Trương Tiểu Phàm không biết phải trả lời như thế nào.

Đạo Huyền chân nhân cất cao giọng, giận dữ hỏi: "Làm sao người có Phệ Huyết Châu này?"

Trương Tiểu Phàm sợ hãi, thần trí hỗn loạn, nhưng cuối cùng cũng cất tiếng: "Lúc con mới nhập môn, trong lúc cùng với Điện Linh Nhi sư tỷ đuổi theo con khỉ Tiểu Hôi, đã vô tình lạc vào một u cốc ở hậu sơn. Cùng lúc đó đã nhìn thấy Phệ Huyết Châu và Nhiếp Hồn Bổng đang đấu với nhau kịch liệt, cuối cùng kết hợp với nhau tạo thành pháp bảo này."

Mọi người nhìn nhau nghi hoặc, ngay cả Đạo Huyền chân nhân, Phổ Hoàng, Phổ Không cùng với Thượng Quan lão nhân của Phần Hương Cốc đều nhíu mày. Phệ Huyết Châu kết hợp với Nhiếp Hồn Bổng tạo nên Thiêu Hỏa Côn là điều chưa từng nghe đến.

Mọi người đều lộ vẻ hoài nghi, nhìn Trương Tiểu Phàm mục quang thất thần, thần tình thất lạc, không có vẻ như đang nói dối.

Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm trong giây khắc, rồi nhìn qua Trương Tiểu Phàm nói: "Hảo, ta tạm tin vào những gì người nói, nhưng trước đó, Phệ Huyết Châu đã ở trên người người, làm sao một tiểu hài tử như người lại có được vật tà ác như vậy? Ngoài ra, Phệ Huyết Châu luôn hút hết tinh huyết của những vật sống mà nó tiếp xúc, nhưng lúc huyết luyện cùng với Nhiếp Hồn Bổng đã không gây hại gì đến người?"

Trương Tiểu Phàm không biết phải trả lời như thế nào, sự tình đích thực là như vậy, trước đó Phổ Trí đã sử dụng Phật môn chân pháp khống chế Phệ Huyết Châu, đồng thời đã dặn dò Tiểu Phàm phải chôn giấu nó đi, đừng để cho người đời biết đến, nhưng sau đó Tiểu Phàm đã không những không quăng đi mà còn giữ như một kỷ vật.

Lúc này, nghĩ về Phổ Trí, Trương Tiểu Phàm hồi tưởng về quá khứ, có nhiều lời muốn nói nhưng không thể nói ra.

Nhớ về lão hòa thượng từ hòa, vào cái đêm định mệnh, trong lúc hấp hối, hắn đã gọi một tiếng "sư phụ." Chuyện dù đã xảy ra rất lâu rồi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn vẫn không thể quên.

Trong sát na đó, những hình ảnh, âm thanh trong quá khứ tràn về, hắn như thấy người hòa thượng già trước mặt, hắn trở nên quật cường, cương quyết, như đang nói với bản thân:

"Dù chết ta cũng không thể nói ra."

Chết cũng không nói...

Chết cũng không nói...

...

"Nói!"

Một tiếng hét cất lên, chấn động bốn phương, Điền Bất Dịch khích động, đứng phắt dậy một cách giận dữ, làm mọi người hết sức sợ hãi. Khuôn mặt lão đổi sắc, ánh mắt ngày càng nặng nề, Trương Tiểu Phàm đã thừa nhận tất cả, hắn đã phạm vào điều đại kỵ của Thanh Vân Môn và các môn phái chính đạo, xét theo tình lý, không thể tránh khỏi cái chết.

Điền Bất Dịch trong lòng hết sức tức giận, nhìn tên đồ đệ tựa hồ như không biết tính mạng mình như chỉ mảnh treo chuông, có mặt những người Thiên Âm Tự và Phần Hương Cốc ở đây, Thanh Vân Môn phải thanh lý môn hộ, tự hận mình vô kế khả thi, ngồi xuống, chỉ sợ Trương Tiểu Phàm tính mệnh khó bảo toàn lần này.

Nhắc lại Trương Tiểu Phàm người như trúng tà, từ từ cúi đầu xuống, không nói tiếng nào. Kỳ dư mọi người đều im lặng, Tô Như và những đệ tử Đại Trúc Phong, những người đã nhìn hắn khôn lớn, mặt đều biến sắc. Trương Tiểu Phàm vẫn trầm mặc im lặng, thời gian như đứng lại, nhân dạng hắn chừng như nhất quyết không nói dù bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Điền Bất Dịch bỗng nhiên bước tới một bước, dường như không thể chờ được nữa, đúng lúc này người chủ trì Thiên Âm Tự, Phổ Hoằng Thần Tăng đột nhiên mở mắt ra, cất tiếng: "Điền thí chủ, mọi chuyện vẫn còn có thể thương lượng được, hãy khoan động thủ vội."

Điền Bất Dịch giật mình, không tưởng Phổ Hoằng Thần Tăng lại cất tiếng bảo vệ cho Trương Tiểu Phàm, tuy nhiên Phổ Hoằng Thần Tăng đức cao trọng vọng, ngang hàng với chưởng môn Thanh Vân Môn, không thể thất lễ, trở về chỗ ngồi.

Đạo Huyền chân nhân khẽ liếc qua Phổ Hoằng, rồi nhíu mày, hướng về Tiểu Phàm hỏi: "Ngoài ra, Đại Phạm Bát Nhã người học được ở đâu?"

Lời nói vừa cất lên, mọi người lập tức trở nên khẩn trương, điều này hết sức quan trọng đối với hai phái đứng đầu chính đạo, câu trả lời lần này nhất định kinh thiên động địa.

Trương Tiểu Phàm vẫn lặng im quỳ đó, không nói một lời.

Đạo Huyền chân nhân mắt như co rút lại, lạnh lùng cất tiếng: "Người thật sự không nói?"

Từ đầu đến giờ vẫn nhìn vào Tiểu Phàm, lão chợt lắc đầu, không nhìn hấn nữa mà chuyển hướng qua Phổ Hoằng, Phổ Không, nhìn vào mắt họ, nhãn quang như lóe lên, không biết họ đang nghĩ gì.

Sự im lặng bao trùm sảnh đường, tựa như một áp lực vô hình đè nặng vào trung tâm, như ép Tiểu Phàm cất tiếng.

Trương Tiểu Phàm vẫn như đang chìm trong suy nghĩ, không nói gì cả.

Ngay cả hấn cũng không biết bản thân hấn đang kiên trì vì điều gì.

"Coonggg!"

Một âm thanh vang dội cất lên, mọi người giật mình, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng nhìn lên, thấy Đạo Huyền chân nhân cầm lấy Thiêu Hỏa Côn đánh văng cả trà kỷ, đứng bật dậy, nhướng mày, động nộ toàn thân, hét lên: "Nghiệt chưởng, người nghĩ là người không nói gì, thì ta không có cách đối phó với người sao?"

Trương Tiểu Phàm thân hình run lên, khuôn mặt đầy vẻ phức tạp, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Đạo Huyền giận run người, cười gằn: "Được, được, được lắm, người... nghiệt chưởng này, hôm nay ta sẽ cho người..."

"Chưởng môn xin bớt giận!"

Đột nhiên có tiếng nói cất lên từ giữa đám đông đệ tử Thanh Vân Môn, làm chúng đệ tử biến sắc mặt. Đạo Huyền chân nhân lãnh đạo Thanh Vân Môn đã hàng trăm năm, uy thế tối cao mọi người đều nể phục, đột nhiên hôm nay có người dám chen ngang vào lời ông đang nói, ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng quay mặt về hướng đó tìm kiếm.

Trong sự ngạc nhiên, im lặng của mọi người, chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ bước ra khỏi đám đông, tiến lên đứng bên cạnh Trương Tiểu Phàm, quỳ xuống.

Đạo Huyền chân nhân hết sức ngạc nhiên, Thủy Nguyệt đại sư hoảng hốt, đứng dậy, lo lắng nói: "Tuyết Kỳ, con có biết con đang làm gì không? Quay trở lại đây ngay!"

Lục Tuyết Kỳ mặt hơi tái đi, nhưng vẫn quỳ bên cạnh Tiểu Phàm, không có ý định thối lui. Khuôn mặt mỹ lệ tuyệt trần ngẩng lên, cất tiếng để lộ ra hàm răng trắng muốt như tuyết nói: "Chưởng môn sư bá, Tiểu Trúc Phong đệ tử Lục Tuyết Kỳ xin được nói đôi lời."

Thủy Nguyệt đại sư nhú mày, cất tiếng: "Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm là đệ tử Đại Trúc Phong, thân mang trọng tội, do chưởng môn nhân định đoạt, người không được nhiều lời, mau trở về đây!"

Lục Tuyết Kỳ miệng méo xệch, vẫn quỳ bên cạnh Trương Tiểu Phàm, lúc này tiếng hô hấp trở nên nặng nề. Dĩ nhiên trước mặt mọi người, ngay lúc này, quỳ bên cạnh Tiểu Phàm, áp lực vô cùng lớn khó ai có thể chịu được.

Chỉ là, trong không khí trang nghiêm nơi đại điện này, nơi đang phán xét tội đồ, người con gái mỹ lệ này vẫn không lùi bước.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, gió núi vẫn từng luồng thổi vào trong.

Tà áo nàng nhẹ nhàng phát phơ.

Tiểu Phàm nhìn vào người nữ tử bên cạnh, không biết phải nói sao.

"Chưởng môn sư bá, xin cho đệ tử nói vài lời."

Đạo Huyền chân nhân nhìn xung quanh rồi cất giọng lạnh lùng: "Được, nói đi."

Lục Tuyết Kỳ gật nhẹ đầu nói: "Đa tạ chưởng môn. Chưởng môn sư bá, chư vị sư bá, sư thúc, đệ tử cùng với Trương Tiểu Phàm sư đệ mặc dù không có mối thâm giao, nhưng đã từng giao thủ ở Thất Mạch Đại Hội, cũng từng xuống núi một lúc, tại Không Tang Sơn, Vạn Bức Cổ Quật và trên Lưu Ba Sơn ở Đông Hải đã chứng kiến Trương sư đệ giao đấu với chúng nhân Ma Giáo hết sức kịch liệt, tuyệt không phải là nội gian cho Ma Giáo. Trong lúc này, Trương sư đệ có lẽ có gì khó nói trước mặt ngoại nhân, thỉnh mong sư bá suy xét kỹ mọi chuyện, đừng để..."

Đột nhiên, một âm thanh vang lên cắt ngang lời nói Lục Tuyết Kỳ, mọi người nhìn sang, là người ngồi bên cạnh Thiên Âm Tự hai vị thần tăng, Thượng Quan lão nhân cốc chủ Phần Hương Cốc. Lúc này Trương Tiểu Phàm chỉ chú tâm vào hai vị thần tăng, không để ý đến lão, lúc này nhìn kỹ lại, thấy lão khuôn mặt hơi gầy, thân hình cao, ốm, chính là người đã gây nên tiếng động.

"Cô nương nói đến ngoại nhân, dĩ nhiên ám chỉ ta, Phổ Hoàng đạo huynh, Phổ Không đạo huynh cũng như các đồng đạo ở đây. He he, Thanh Vân Môn mang danh là thiên hạ chính tông, xử trí đồ đệ có liên hệ tới Ma Giáo lại không dám cho người khác tham dự sao?"

Đạo Huyền chân nhân và các mạch thủ tọa trưởng lão biến sắc, không thể ngồi im, Thượng Tùng Đạo Nhân lên tiếng: "Thượng Quan Sách đạo huynh, hôm nay chúng môn nhân chúng tôi đã quyết định xử lý công khai chuyện này, chư vị hãy chờ xem!"

Thượng Quan Sách lại cất tiếng cười khinh khỉnh nói: "Thượng Tùng đạo trưởng, môn đồ đắc ý của Thanh Vân Môn, Trương Tiểu Phàm, tội chúng đã rành rành, thân mang tà vật của Ma Giáo, lại biết cả chân pháp bất truyền của Thiên Âm Tự, đồng thời cũng có liên quan đến sự mất tích của Huyền Hỏa Giám thần vật Phần Hương Cốc." Nói đến đây thì dừng lại, chuyển mắt sang Đạo Huyền chân nhân nói tiếp:

"Huyền Hỏa Giám là pháp bảo tối thượng của Phần Hương Cốc, ta nhất định phải truy xét cho rõ!"

Điền Bất Dịch nghe đến đây thì nổi giận, cao giọng đáp: "Thượng Quan đạo huynh, đã là bảo vật trấn sơn của Phần Hương Cốc, sao lại sơ ý để lạc mất, lại đổ thừa đến đồ đệ của ta, quý môn bảo vệ lợi lộc như vậy, chỉ sợ đó chỉ là phế vật."

Thượng Quan Sách động nộ, đứng bật dậy, Điền Bất Dịch cũng không kém, thẳng người lên, tình hình khẩn trương như đao kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Đạo Huyền la lên: "Điền sư đệ, ngồi xuống!"

Điền Bất Dịch vẫn trừng mắt nhìn Thượng Quan Sách, nhưng rồi không dám trái ý chống môn, ngồi trở xuống. Đạo Huyền chân nhân lại quay qua Thượng Quan Sách nói: "Thượng Quan đạo huynh, bản môn tự biết cần phải làm gì, xin hãy an lòng."

Thượng Quan Sách hừ lên một tiếng rồi ngồi xuống.

Thủy Nguyệt đại sư cũng cất tiếng: "Tuyệt Kỳ, còn không mau quay về!"

Nhưng không như những ngày thường vẫn nghe lời sư phụ, Lục Tuyệt Kỳ hôm nay như là một người khác, vẫn hướng về phía Đạo Huyền nói: "Chúng môn sư bá, vô luận Trương sư đệ phạm lỗi lầm gì, xin sư bá hãy tra xét kỹ, nhưng huynh ấy tuyệt đối không phải là nội gian tiềm nhập làm môn hạ Thanh Vân Môn."

Nàng nhìn thẳng vào phía trước, sắc mặt đoan nhiên, như không sợ bất cứ ai trên thế giới này, nói một cách cương quyết: "Đệ tử Lục Tuyệt Kỳ, nguyện lấy tính mệnh đảm bảo!"

Mọi người nhất thời bị chấn động.

Thậm chí Trương Tiểu Phàm cũng bàng hoàng, môi hấn run run, người con gái đang quỳ bên cạnh hấn lúc này, tỏa ra nét cao quý khôn tả, diện mạo bất phàm, nhưng lại phẳng phất nét ôn nhu.

"Đệ tử Lâm Kinh Vũ, cũng nguyện lấy tính mệnh của mình đảm bảo cho Trương Tiểu Phàm."

Dường như đồng thời với lúc Lục Tuyết Kỳ đang nói, Lâm Kinh Vũ không thể nào giữ được kiên nhẫn nữa, tiến lên quỳ phía trước đại điện, không dám nhìn vào khuôn mặt biến sắc của sư phụ Thượng Tòng Đạo Nhân, sẵn sàng chấp nhận sự hy sinh, nói to: "Trương sư đệ vì Thanh Vân Môn vào sanh ra tử, tuyệt không phải là nội gian, đệ tử từ nhỏ lớn lên với đệ ấy, biết chắc rằng điều ấy không thể nào là sự thật, xin chưởng môn sư bá xem xét."

Đạo Huyền chân nhân lúc này sắc mặt hết sức khó coi, như bị kích thích, các đệ tử Thanh Vân Môn xao động, bỗng nhiên ba đệ tử Phong Hồi Phong, Long Thủ Phong, Đại Trúc Phong đồng loạt quỳ xuống cất tiếng: "Chúng đệ tử nguyện lấy tính mệnh đảm bảo cho Trương sư đệ!"

Những người còn lại đều biến sắc, ba người này là Tăng Thư Thư, Tề Hạo và Điền Linh Nhi, thời khắc này ngoại trừ vợ chồng Điền Bất Dịch, Long Thủ Phong thủ tọa Thượng Tòng Đạo Nhân cùng với thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường, đồng thời bật dậy, hết sức kinh ngạc.

Lúc này trong đại điện tình hình hết sức hỗn loạn, Đạo Huyền chân nhân giận không nói nên lời, buổi phán xét tên phản đồ ngày hôm nay bất thành, những người bên chính đạo hiện diện đều tin rằng hấn có tội, bây giờ lại trở nên không. Thật là mất mặt, cơn giận dâng lên tới ngực, nhưng không biết phải làm sao.

Cùng lúc, chợt có tiếng ho nhẹ vang lên từ phía Tiêu Dật Tài, hấn cất tiếng: "Sư phụ, hay là chúng ta hãy tạm nghỉ một chút, thương nghị lại rồi hãy xử trí sau?"

Đạo Huyền chân nhân như tỉnh ngộ, gồ xuống một tiếng làm cho mọi người đang hỗn loạn đều im lặng, hướng mắt về phía ông.

Đạo Huyền chân nhân không nói không rằng, bước thẳng vào trong nội điện, mọi người hiện diện đều ngạc nhiên nhìn nhau, chỉ có Tiêu Dật Tài mỉm cười nói: "Phía sau hậu sơn có chuyện khẩn cấp cần ân sư xử lý, xin chư vị chờ trong giây lát."

Thượng Quan Sách mặt cười ruồi nói: "Tiêu sư đệ, đã nghe Thanh Vân Môn quy củ thâm nghiêm, bây giờ tận mắt chứng kiến, quả nhiên không tầm thường!"

Tiêu Dật Tài ánh mắt lóe lên một tia nộ khí rồi tan mất, cất tiếng trả lời: "Tiền bối quá lời!" rồi quay qua, hướng về phía Thượng Tùng Đạo Nhân và các thủ tọa các mạch, nói tiếp: "Chư vị sư thúc, có thể kêu bọn họ đứng lên không?"

Tăng Thúc Thường kêu con của mình về giáo huấn, Tô Như cũng kéo Điền Linh Nhi đứng lên, dù không bị la mắng gì, nàng lệ hoen khóe mắt, nắc lên: "Mẹ..."

Tô Như thở dài, lắc đầu, khuyên nhủ nàng đừng nói gì, Điền Linh Nhi hướng về phía Điền Bất Dịch, thấy cha mặt trắng bệch, ngồi chết cứng trên ghế.

Lục Tuyết Kỳ bị sư tỷ Văn Mẫn kéo ra khỏi Ngọc Thanh Điện, mọi người chung quanh đều lộ vẻ kỳ quái nhìn theo. Đến khi khuất khỏi tầm nhìn của mọi người, Văn Mẫn nhẹ nhàng tâm sự, nhưng Lục Tuyết Kỳ chỉ cúi đầu, không nói năng gì.

Một lúc sau, Thủy Nguyệt Đại Sư chậm chậm bước tới.

Văn Mẫn sau cùng cũng làm sư muội mình tươi lên một chút, hướng về phía Thủy Nguyệt Đại Sư, tận lực giải thích, nhưng Thủy Nguyệt thần sắc ngưng trọng, tiến thẳng về phía Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ không dám nhìn bà, chỉ biết cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Thưa sư phụ."

Thủy Nguyệt Đại Sư nhìn nàng, người đệ tử xinh đẹp đặc ý nhất của bà, nửa thời thần không nói gì, đột nhiên thở dài, thanh âm như vô vọng, phảng phất vẻ thê lương.

Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ đồng thời giật mình.

Thủy Nguyệt di chuyển mục quang ra khỏi Lục Tuyết Kỳ, nhìn ra ngoài lan can Ngọc Thanh Điện, hướng về phía những dãy núi cao tới trời, mây trắng trùng trùng, lẫm lẫm tiên khí.

"Tuyết Kỳ, hôm nay con đã làm sai, có biết không?"

Lục Tuyết Kỳ lại cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: "Dạ, sư phụ, con đã làm mất mặt sư phụ, là lỗi của con. Nhưng Trương Tiểu Phàm thật sự không thể là..."

Thủy Nguyệt đột nhiên quay lại, nhìn nàng hỏi: "Sao con có thể lấy tính mạng ra bảo đảm cho hắn?"

Lục Tuyết Kỳ tái mặt, không biết nói sao.

Thủy Nguyệt hướng về phía hàng liễu, lắc nhẹ đầu, thở dài: "Thật là oan nghiệt!"

Lục Tuyết Kỳ run run giọng nói: "Sư phụ, con, con không có..."

Thủy Nguyệt đột nhiên hỏi: "Con phải biết rằng con đã phạm một sai lầm, làm sao ta có thể giải được tình huống khó khăn này?"

Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn đều giật mình, mục quang hướng về phía sư phụ hỏi: "Sư phụ, người có ý gì?"

Thủy Nguyệt cười khổ, ánh mắt lại hướng về phía xa xăm, phảng phất như đang nhớ về quá khứ: "Các con còn nhỏ, không biết trời cao đất dày, dũng cảm nhất thời, chỉ sợ rằng càng đẩy Trương Tiểu Phàm về phía tử lộ!"

Lục Tuyết Kỳ thất sắc hỏi: "Sư phụ?"

Thủy Nguyệt lại cất giọng trầm trầm, như đang chìm về quá khứ: "Nhiều năm trước đây, cũng có một người giống như hấn, đã phạm trọng tội, nhưng chúng ta, chúng ta bất chấp tất cả xin tha cho hấn, để rồi cuối cùng..."

Bà từ từ quay đầu lại, nhìn vào mắt Lục Tuyết Kỳ và Văn Mẫn, từ tốn nói: "Mặc dù tình cảnh Trương Tiểu Phàm hiện nay và người đó trong quá khứ không hoàn toàn giống nhau, nhưng sự hung hiểm cũng tương tự. Người đó là người mà chưởng môn sư bá thống hận nhất!"

Thủy Nguyệt trầm lặng, lời nói đầy vẻ đau khổ, lần đầu tiên kể về cuộc đời mình cho đệ tử nghe, nhân dạng đầy nét đau thương.

- o O o -